

Хората се дѣлятъ на свѣтски и духовни. — Кой е духовенъ човѣкъ? Духовниятъ човѣкъ има правилни разбирания за разумността въ природата. Той вижда разумността, проявена въ цѣлата природа, както и въ живота, вследствие на което не се пита, съществува ли Богъ, или не съществува. Той знае, какво нѣщо сж работата, трудътъ и мжчението. Той знае, кой човѣкъ е младъ и кой — старъ. Защо човѣкъ остарява, и това знае. Духовниятъ човѣкъ знае, че работата е отъ Бога, трудътъ — отъ човѣка, а мжчението — отъ дявола. Значи, когато работишъ, Богъ е съ тебе; когато се трудишъ, човѣкътъ е съ тебе; когато се мжишъ, дяволътъ е съ тебе. Дето е мжчението, тамъ е смъртта. И обратно: дето е смъртта, тамъ е мжчението. Който е миналъ презъ мжчението, все е умрѣлъ за нѣщо. Дойде ли страданието, човѣкъ има възможност да се повдигне. При мжчението човѣкъ губи материята на злото, т. е. мъртвата материя въ себе си, но запазва живота си. Дали отива на онзи свѣтъ, или остава на земята, не е важно. Важно е човѣкъ да запази живота си. Като заминава за онзи свѣтъ, праведниятъ оставя мъртвата и непотрѣбна материя на земята, а съ себе си взима само живата.

Малцина вѣрватъ въ онзи свѣтъ, но въ края на краищата всички го опитватъ. — Къде отива човѣкъ следъ смъртта си? — На различни мѣста. Неорганическата материя остава при неорганическата, органическата — при